

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Αθήναις φρ. 15—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—*Όπου ἀποδεικνύεται . . . —Φρού Φρού.—Πολιτική του λαού.—Εἰς τὰ δίκτυα . . . —Καραμέλις.—Φρέσκα-Φρέσκα.—*Εμπρός παιδιά ! (ποίημα).—*Επιστολαὶ ὀδοιπόρου (Παιρικίως).—Γνώμη.—Θέκτρον *'Ορφέως'.—Σύγχρονος Γαλλικὸς Παρντασὸς(mignonette).—NINA.

ΟΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ

ὅτι καὶ κυβέρνησις καὶ ἀντιπολιτευσις πολιτεύονται πατριωτικῶς.

Τρίβει τὰς χεῖρας του τὸ **Μὴ Χάνεσαι** κατ' αὐτὰς ἐκ πατριωτικῆς εὐχαριστήσεως, ἐξ ἡδονῆς ἢ ἀλείφει εἰς τὰ μέλη του ὄλα, ὡς μέλι τοῦ ὕμνου, τὸ γλυκὺ αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας. Πρώτην φοράν μετὰ τὴν θουελλώδη τῆς βουλῆς σύνοδον βλέπει τοὺς δύο πόλους τοῦ κράτους τὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν ἀντιπολίτευσιν συναντηθέντας πρωτοφανῶς εἰς τὸ στρατιωτικὸν ζήτημα τῆς χώρας, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ψυχραίου πρωθυπουργοῦ, τῆς **πατρίδος** κατὰ τὴν θερμὴν τῶν θερμότερων ἔκφρασιν.

Κατ' αὐτὰς ἀναγινώσκοντες τὰ ἐπανελημμένα ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, αἰτινες γογγύζουσι διὰ τὴν διάλυσιν τοῦ στρατοῦ καὶ τὴν παραλυσίαν αὐτοῦ—ἀφοῦ προηγείται ἡ διάλυσις, ἡ παραλυσία μᾶς φαίνεται **πρωθυστερον**,—ἀνεμένονεν φυσικῶς διάψευσιν ἐπίσημον, διότι τὸ ζήτημα εἶνε σοβαρὸν πολὺ **εἰσοβαρὸν** καὶ συνάμα περίεργον, διότι τὰ περὶ διαλύσεως τοῦ στρατοῦ ἄρθρα, ἐν Ἀθήναις τοῦλάχιστον, συνοδεύονται καθ' ἑκάστην καὶ ὑπὸ λόχου νεοσυλλέκτων, οἵτινες μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐξερχόμενοι τοῦ φρουραρχείου μεταβαίνουν εἰς τοὺς στρατῶνας ὅπου ἐνδύονται.

— «Τί διάβολο» ἐλέγομεν, ἢ ἡμεῖς δὲν βλέπομεν καλὰ ἐκλαμβάνοντες ὡς νεοσυλλέκτους τοὺς ἐν τοῖς περιπάτοις, ἢ αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως τυφλώττουσιν, ἢ ὅτι τέλος ἡ κυβέρνησις δὲν ἐννοεῖ τὰ γραφόμενα.

Καὶ ἀνεμένονεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν διάψευσιν.

*Ότε αἶφνης ἐν τοῖς **Συλλόγοις** τοῦ Βουκουρεστίου ἀνεγνωμεν προχθές, ὅτι ἡ κυβέρνησις ῥητῶς ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς σωματάρχας νὰ δίδωσι πληροφορίας περὶ τοῦ στρατοῦ.

*Ἡ εἶδησις αὕτη ὡς ἀστραπὴ ἔλαμψε καὶ εἰς τὰ δύο ἢ μισαφάρια τοῦ ἐγκεφάλου ἡμῶν καὶ ἔκτοτε τρίβομεν τὰ χεῖρας ὡσάντις ἀναγινώσκονεν ἄρθρα περὶ διαλύσεως τοῦ στρατοῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἀντιἀπαντήσεως ἐν τῇ **Ἔσρα** τὸ στερεότυπον : **«Γράφουσι εἰς τοὺς «Καιροὺς» τοῦ Λορδίνου ἐκ Παρισίων . . .»**

Σφίγξ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

*Ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνταποκριτὴς τοῦ **Αἰῶνος** διεκτραγωδῶν τὰ δεινὰ τῶν χριστιανῶν λέγει ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς ταῖς χριστιανικαῖς ἑπαρχίας

Ἐρήμωσις καὶ πείνα καὶ κρύο κατοικεῖ.

Καὶ τὸ κρύο αὐτὸ μετὰ θερμοκρασίαν 40 βαθμῶν !

Αἱ **Νέαι Ἰδέαι** ἀποκαλύψασαι τὴν ὑπαρξιν **καραμπογιᾶς** παρὰ τῷ κ. Τρικούπη ἀπεγύμνωσαν πλέον τὸν δυστυχῆ μυστικὰ του τοῦ κορακοβαφοῦς χρώματός του.

*Ἡ **Ἐφημερίς** μετὰ τινὰς ἡμέρας ἔγραψεν ὅτι ὁ κ. Τρικούπης **φανακίζει** εαυτόν.

*Ἐκτοτε ἀπεγυμνώθη καὶ τὸ κρανίον του.

Εὐτυχῶς αἱ ἀπογυμνώσεις τῶν περιορίσθησαν μόνον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ, διότι ἂν εἶχον τὸν ζῆλον νὰ προχωρήσωσιν, ἴσως πρῶτον τινὰ ἠθέλομεν ἀναγνώσει μετ' ἐκπλήξεως περιγραφὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀπογυμνωθέντος καὶ φύλλου συκῆς.

* **Α ! Shoking !**

*Ἦτο χειμῶν καὶ ἀπόκρεω. Τὰ σαλόνια περιήρχετο ἔρωτιδεὺς τιτρώσκων δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ἀδιακρίτως, καρδίας.

Αἱ ἀπόκρεω παρῆλθον καὶ ὁ ἔρωτιδεὺς ἀνεχώρησε τῶν Ἀθηνῶν ἀπλοῦς θνητός.

*Ἐπανῆλθε τώρα ἐν μέσῳ θέρει καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τῶν ἀπόκρεω.

Δὲν δύναται πλέον νὰ μεταμορφωθῇ εἰς ἔρωτιδέα.

*Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ πληγῶνῃ ἀκόμη καρδίας.

Εφόρσε κράνος ἀντί σγουρῆς περούκας, σπαλιέτες ἀντί πτερωῶν, καὶ ξιφίδιον ἀντί φαρέτρας.
Οἱμοί! εἰς τὰς κυρίας προξενεῖ πλέον τρόμον! Εἰς τοὺς ἄνδρας;
«Εἰ εἰς αὐτοὺς ἕνεκα τοῦ ὡς ἐκ τῆς ἐπιστρατεύσεως ἀναπτυχθέντος πολεμικοῦ φρονήματος κατορθώνει νὰ διεγείρει τὸν . . . ἐνθουσιασμόν μόνον.

Ἴνα κατανοήσῃ τις τὸν βαθμόν, εἰς ὃν ἔχει φθάσει ὁ πολεμικὸς ἡμῶν ἐνθουσιασμός, πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι ἀκόμη δὲν ἦλθεν ἐξ Ἰμβραίλιας ὁ ἀγαπητὸς φίλος Κλ. Πζ., ἵνα καταταχθῆ εἰς τὸ ἱππικόν, ὡς εἶχε πράξει πρὸ δύο ἐτῶν.

Κατ' αὐτὰς ξετινάζονται τὰ ἀπὸ αἰῶνων σκονισμένα βιβλία τῆς ἰθνηκῆς Βιβλιοθήκης. Οἱ δὲ ὑπάλληλοι, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ ἐφόρου, ἐργάζονται ὅλην τὴν ἡμέραν ξεσκονίζοντες, ἀλλὰ καὶ σκονιζόμενοι καὶ καλυπτόμενοι ὑπὸ παχὺ στρώμα κόνεως. Τὴν φιλοπονίαν τῶν μαρτυρεῖ τὸ ἐξῆς τοῦ εὐφυοῦς ἐφόρου:

Ἰδὼν τινα ὑπάλληλον ἀναβιβασμένον ἐπὶ κλίμακος, βουτηγμένον εἰς τὴν σκόνιν, λέγει πρὸς ἕτερον ὑπάλληλον: «Καταίτασσε κ' ἐκεῖνον τὸν τόμον, θέλει ξεσκόνισμα.» Καὶ ἔδειξε τὸν ἐπὶ τῆς κλίμακος ὑπάλληλον.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

— Μωρὲ Γιάννη, ἕνα πρᾶγμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀκόμα, ἀκούω νὰ λένε πάλι γιὰ προπαρασκευαίαι καὶ ἐτοιμασίαι, μὰ γιὰ περσώματα δὲν ἀκούω τίποτε.
— Τί κωτὸς ποῦ εἶσαι. Δὲν ξέρεις πῶς δὲν εἶναι πλέον ἡ τὰ πρᾶγματα ὁ Κουμουνοδοῦρος;

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ὁ Ἐδουάρδος ἔμεινε ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκεῖνης δύο ὅλας ἐβδομάδας κατατηκόμενος ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων. Παρῆλθε τις γυνὴ ἤρχετο καθ' ἑκάστην καὶ ἤλλασσε τοὺς ἐπιδέσμους τῆς πληγῆς. Ἠγρύπνει τὰς πρώτας νύκτας παρὰ τὸ πλεονόν του, τῶ ἔφερε τὸ φαγητόν, τὸν παρηγόρει. Ἦτο καὶ νοσοκόμος.—«Αὐ! μητέρα μου ἔλεγεν ἂν ἤξευρες ὅτι ὁ υἱός σου εὗρίσκετο ἔδῳ!—Βέρθα, Βέρθα! ἀνεφώνει ἄλλοτε πάλιν ἂν ἦτο πλησίον μου, δὲν θὰ ἤσθανόμην τὰς ἀλγηδόνας, θὰ ἤμην ὑγιής. . .!»—Ἀλλ' οὔτε ἡ χήρα Δωρναί, οὔτε ἡ Βέρθα ἔμαθε τὸ συμβᾶν τοῦτο, διότι ὁ Ἐδουάρδος ἐξηκολούθει νὰ

Εἰς τὰ ΔΙΚΤΥΑ

τῆς Ἀράχνης ἐνεπλέγη τὸ σάββατον εἰς Φάληρον ἐν σπλλάκι πλεκτόν καὶ ἐν γάντι ἀριστερόν.

Ἡ Ἀράχνη εὐτυχῶς δὲν εἶνε μονόχειρ, ὥστε τὸ γάντι τῆς εἶνε ἀχρηστον, ἀν καὶ τῆς ἐργαται ὥραϊα, ἔσον διὰ τὸ σαλλάκι οὔτε ἀποκρηαὶ εἶνε διὰ νὰ τὸ φορέσῃ, οὔτε ἔννοε εἰς ἐκθέση εἰς τοῦ μπάτη τὴν δρόσον τὴν ἰδιοκτῆτριαν ἢ Ἀράχνη τὸ ἀποδίδει ἐπὶ πρώτη αἰτήσῃ ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Μέλλοντος.

Ἐν τούτοις ἂς τῆ ἐπιτραπῆ νὰ εἴπῃ εὐσεβάτως, ὅτι θὰ ἐπρωτίμα ἀντ' αὐτῶν νὰ εὕρισκε τὸ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπεραν ἀπολεσθὲν ἄνθος τῆς Βασιλείσσης τοῦ Φαλήρου ὡς εὕρεν ἄλλοτε τὰς ἀπολεσθείσας διόπτρας τῆς.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς τὸν Κ. δεικνύει ὁ Π. μίαν μετοχὴν τοῦ Δανείου τῶν 60,000,000.

— Νὰ τὴν δώσῃς, φίλε μου, τοῦ κ. Πλάτωνος Νεγρεπόντη, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ κερδήσῃ καὶ ὅτι πρῶτ πρῶτ θὰ ἔλθῃ νὰ σοῦ φέρῃ τὰς 100,000.

Μινωταυρισθεὶς σύζυγος, κρᾶσεως φλεγματικῆς, ἠγωνίζετο νὰ ἐξηγήσῃ φιλοσοφικῶς τὰ ἀμαρτήματα τῆς συζύγου του.

Ὁ πρὸς ὃν ἐξηγεῖτο φίλος:
— Οὐφ ἀδελφε, κερατενία φιλοσοφία εἶναι αὐτή!

Εἰς Ἀθηναίων Ἀγαθόπουλον διηγοῦνται ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Μ. ἀσθεναὶ ἐπικινδύνως.

Ὁ Ἀγαθόπουλος μὲ μεγάλην ἱετοιμότητα πνεύματος ἱρωτᾶ:

— Καὶ εἶναι ἀπὸ τὸν Μ. γεροντότερος;

τοῖς γράφῃ τακτικῶς καὶ νὰ τοῖς ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ ταχέως. Ὁ κ. Δάξων ἐπισκέπτετο συχνὰ τὸν ἀτυχῆ ὑπάλληλον καὶ ἡ σύζυγός του τῶ ἔπεμπε δίπυρα καὶ τέϊον.

Μετὰ εἴκοσιν ἡμέρας καὶ δύο ἡμέρας ἀφοῦ ἠγέρθη τῆς κλίνης τὸν μετέφερον ἐπ' ἀμάξης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δάξωνος, ὅπου ἡ ἄλλη μήτηρ ἢ ἀγαθὴ κυρία του περιποιεῖτο τὸν Ἐδουάρδον. Ἀλλ' ἡ Ἀστυνομία οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ. Οἱ δολοφόνοι ἐκρύπτοντο ἢ ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ Ἐδουάρδος οὐδέποτε ἐξήρχετο νύκτα μόνος.

Ἐπὶ τέλους μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν στήρησιν τῆς μητρὸς καὶ τῆς Βέρθας ἐγκατέλειπε μετὰ τρεῖς μῆνας τὸ Ἀνδρῖνον καὶ κατήλθεν εἰς τὴν Ἀθῆρην, ὅπου συνητησαμεν αὐτὸν ἐπανακάμπτοντα εἰς Παρισίους.

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀμεδαίου κόμητος τοῦ Σαιν-Μὼρ, εἰς τὸν χορὸν τοῦ ὁποίου μετέβη τὴν ἰδίαν ἐσπεραν τῆς ἀφιξέως του, εὐελπις ὅτι θέλει συναντήσῃ ἐκεῖ τὴν Βέρθαν, ὁ Ἐδουάρδος ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν Δισορέλ, εἰς δὲ τὸν Μαρκήσιον Μωρυγὸν τὸν Ἰούλιον Ἰριγῶ. Ὄταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τῆς μητρὸς του, ἐγκαταλείψας ἀποτόμως τὸν χορὸν, αὐτὴ ἀποροῦσα καὶ τεθλιμμένη, διότι ἔμελλον νὰ ἀπωλέσῃ τὴν προστασίαν τοῦ νέου Κόμητος, παρεκάλει τὸν υἱόν της νὰ τῆ ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει.

— Μὴ ζητῆς περισσότερα, μητέρα, ἀπεκρίνετο ὁ Ἐδουάρδος — ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀμεδαῖος.

— Ἀκούε νὰ μὲ παρουν στρατιώτην διετίαν! παρεπονεῖτο εἰς προῖ φίλον του.

— Βέβαια δε' αἰτία! σε ποίρουν, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ λογοπαίγμων φίλος.

Ἀνεγίνωσκον δύο τῶν φρασῶν: *παθητικὴ καλλιότης.*

— Ὡ! ἀδελφε, λέγει ὁ εἷς, το κάλλος εἶναι ἀπάρθενον.

— Καὶ ἀειπάρθενον, ἐπιπροστίθειεν ὁ ἄλλος.

Ὡς γνωστὸν ἐκάστην *λουτροκαμίαν* τοῦ Φαλήρου κατὰ τὰς ὥρας τῶν λουτρῶν φυλάσσει καὶ εἰς σκοπὸς, φερμάτων κατὰ γράμμα—διότι χώνει τὴν μύτην του εἰς τὰς σχισμάδας τῶν σανίδων—τὴν ἐξοδον τοῦ εὐτυχοῦς κυρίου της.

Μεταξὺ δύο τοιούτων σκοπῶν ἠκούσαμεν τὸν ἐξῆς διάλογον:

— Ὁ δικός μου ἔχει τάσσει ἐξοδικάς.
— Καὶ ὁ δικός μου διεξοδικάς.

Κατὰ τινα πυρκαϊᾶν νήσου τοῦ Αἰγαίου, διαρκέσασαν πολλὰς ἡμέρας, ἠρωτήθη καὶ ὁ Ἀγαθόπουλος τῆς νήσου ἂν ἔδωκε κἀνὲν σχέδιον περιστολῆς τοῦ πυρός.

— Ναί, εἶπεν, ἔδωκα ἐν λαμπρὸν σχέδιον ἀφοῦ εἴσυσεν ὀλότελα ἢ πυρκαϊά.

— Πόσα μπάνια ἔκαμες, ἠρώτα προχθὲς ἐν Φαλήρῳ ὁ Ἐράρδος τὸν Ἀδόλφον;

— Τέσσαρα.
— Κάτι πολλά.

— Μποροῦσα κι' ὀλιγώτερα; Ἐκαμα ἕνα ὅσο νὰ πάρω τὸ μπιλλιέτο τοῦ σιδηροδρόμου, τὸ ἄλλο μέσ' τὸν σιδηρό-

δρομο, τὸ τρίτο τὸ τακτικὸ μου εἰς τὸ Φάληρον καὶ τὸ τέταρτο σ' τὴν ἐπιστροφήν.

Μεταξὺ ἐγγάμου κυρίας καὶ νέου!

— Καὶ τότε ἂν πᾶς ὅλοι ἐξω ποῖς; θὰ μείνῃ γιὰ νὰ σὲ φυλάξῃ ἐμας;

— Αἶ, κυρία μου, τότε μόνον τὰ παιδιὰ σὲ θὰ σὰς φιλοῦνε.

Ὁ Ἀγαθόπουλος εἶχε φιλονεικίαν μὲ κάποιον. Τρίτος ἐπεμβαίνει καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς συμβιάσῃ, ἀλλὰ ματαίως.

Ὁ Ἀγαθόπουλος τότε ὀργίλως:
— Οὐφ, βρε ἀδελφε, καὶ σὺ! δὲν εἶσαι ἀξίος νὰ μοιράσῃς *δύο γαϊδουριῶν ἄχυρα!*

Μεταξὺ δύο ἐπέδρων.

— Ἐγὼ ἐξαιρούμαι, διότι εἶμαι πατὴρ τεσσάρων τέκνων.
— Ναί, μὰ ὁ νόμος λέγει *γρησίων τέκνων, δηλαδὴ δεικῶν σας.*

Ὁ Ἀγαθόπουλος πηγαίνει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μὲ δύο δέματα ἰσοβαρῆ ἐντύπων, τὸ ἐν διὰ τὸ ἐξωτερικὸν τὸ ἄλλο διὰ τὸ ἐσωτερικόν.

Ὁ ὑπάλληλος ζυγίζει τὰ δέματα καὶ:
— Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν 80 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 40.

Ὁ Ἀγαθόπουλος μετὰ τινα σκέψιν:
— Νὰ 80 λεπτὰ καὶ στείλῃται καὶ τὰ δύο εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Ἦλθαν τὰ ἄλογα!

— Τότε λοιπὸν ποῖος εἶναι, ἂν δὲν εἶναι ὁ Ἀμεδαῖος . . .
— Εἶναι ἕνας . . .

Καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἐσιώπησεν δάκνων τὰ χεῖλη.
— Ἄ! παιδί μου. ὠ! ἠπατήθης. Ἴσως ἡ ὁμοίότης του μὲ ἄλλον τινὰ σε ἠπάτησε. . . Ἴσως. . . εἰξέρω καὶ ἐγὼ. Ἀλλὰ ἦτο ἀπότομος ἢ διαγωγὴ σου! ὅλοι θὰ μας κατακρίνουν.

— Εἶθε νὰ ἀπατώμαι, μητέρα. Ἀλλὰ . . .
— Σκέψου καλλίτερα. Αὐριοὺν πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆς τὸν Κόμητα καὶ νὰ τῶ ζητήσῃς συγγνώμην.

Καὶ ἠσπᾶσθη τὸν Ἐδουάρδον καὶ ἀπῆλθε νὰ κοιμηθῆ λυπούμενη, διότι τόσαι ἐλπιδες της, ἂς ἐστήριζεν εἰς τὴν ὑποσχεθεῖσαν προστασίαν τοῦ νέου Κόμητος ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της, διελύοντο.

Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἐκοιμήθη δι' ὅλης τῆς νυκτὸς σκεπτόμενος. Ἐξήντησε καπνίζων ἐν ὀλόκληρον δέμα τῶν 80 λεπτῶν.

— Νὰ ἀπατώμαι — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν — ἀλλὰ τοιαύτης ὁμοίότης. Εἶναι αὐτοί! Καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ μοι διαφύγωσι. Ὄ! τρέξω εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀστυνομίας. Ἀλλὰ τίς θὰ με πιστεύσῃ; Ποίαις ἔχω ἐνδείξεις. . . ; Ὅχι! πρέπει νὰ περιμείνω. Πρέπει νὰ τοὺς ἴδω καὶ πάλιν. Πρέπει νὰ προποικθῶ ὅτι ζητῶ συγγνώμην.

Καὶ ἐνῶ ἀκόμη ἐσκέπτετο ταῦτα ὁ Ἐδουάρδος αἰ πρῶ-

ται ἀκτινες τοῦ λυκαυγοῦς προσέπιπτον ἐπὶ τῶν ὤλων τοῦ παραθύρου του.

Ἦτο ἡ δεκάτη τῆς πρωίας ὅτε ὑπηρετῆς τοῦ Κόμητος τοῦ Σαιν-Μὼρ ἐκρουσεν εἰς τὴν θύραν τῆς χήρας κ. Δωρναί. Ἦτο κομιστὴς μιᾶς ἐπιστολῆς δι' ἧς ἡ Κόμησσα Λανέσκη προσεκάλει τὸν Ἐδουάρδον. Βασέθη δὲν ἐσκέθη ὅταν ἀμέσως ἀπῆλθεν εἰς τὸν ὑπηρετήν ὅτι θὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Κομήσσης, τοῦτο δὲν ἠδύνατό τις νὰ τὸ μαντεύσῃ.

— Ἀληθῶς—εἶπε καθ' ἑαυτὸν—εἶχον λησμονήσῃ ὅτι μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὑπάρχει καὶ μία γυνή. Πρέπει νὰ μάθω τίς εἶναι ἡ γυνὴ αὕτη.

Καὶ ἐνθυθεὶς, ὅσον ἠδύνατο εὐπρεπῶς καὶ μετὰ χάριτος οὐχὶ ἐπιτηθευμένης ὡς οἱ γομμεῖ τῶν Παρισίων ἀλλ' ἀφελῶς καὶ ἀπερίττως ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ ἐφθασεν εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον, ὁπόθεν ἐξῆλθε τὴν προλαβοῦσαν νύκτα ἐκτός αὐτοῦ, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπίρροιαν φαντασμαγορίας τινὸς ἀλλοκότου.

Ἵπηρετῆς φέρων τὴν οἰκοστολὴν τοῦ νέου Κόμητος ἀνέμενε αὐτὸν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ ὠδήγησεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν τῆς Κομήσσης Λανέσκη αἴθουσαν.

Ἐμεινε μόνος ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Ἡ αἴθουσα ἐκεῖνη ἀπέπνεε γλυκὺ τι ἄρωμα ἐλαφρὸν, τὸ ὅποιον οὕτως εἶπεν ὑπόυλως ἐνάρκωνε τὰς αἰσθήσεις. Οἱ καπνίζοντες τὸ χα-

ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ!

Ἐμπρός παιδιά! τῆς μάχης ἐσήμανεν ἡ ὥρα.
 Στὸν ὄμο τὸ τουφέκι, στὸ χέρι τὸ σπαθί
 Καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καθεὶς ἄς πάρῃ φόρα
 Στὰ Γιάννενα στὸ Βῶλο πετώντας νὰ βρεθῇ.

Κανεὶς δὲν μένει πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴ μάχη,
 Κανεὶς δὲν ἐξαιρεῖται, κουτσός, στραβός, κουλός,
 Λιγοῦρα ἂν τὸν πιάνη ἢ βήχας ἢ συνάχι,
 Ἀδύνατος ἂν εἶναι, ἢ εἶναι παχουλός!

Μονογενὴς ἂν τύχη, ὁμογενὴς ἀκόμα
 Πατέρα ἂν δὲν ἔχη, ἢ ἔχη καὶ πολλούς...
 Καμμιά γοργὰ μητέρα μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα,
 Βίκοσι φθάνει χρόνους νὰ ἔχη στογγυλούς.

Ἐξήντα χιλιάδες! θεὲ μου, τί ἀσκέρι
 Στὴν Ἡπειρὸ στὴν Ἄρτα ἂν πέση νηστικὸ
 Σταῖς κότταις στὰ κατσίκια τί φοβερὸ μαχαίρι...
 Καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἓνα ἀρνὶ σὲ φτωχικό.

Γιὰ μιὰ στιγμή πῶς εἶμαι μοῦ φαίνεται στὴ μάχη,
 Πῶς Ἕλληνες καὶ Τούρκοι στέκονται ἀντικρῦ
 Πῶς μυστικά σιωποῦν δένδρα βουνά, καὶ βράχοι
 Καὶ τσιμουτιά δὲν βγάζουν μεγάλοι καὶ μικροί.

Πῶς ἀξάρνα βροντᾶει ἓνα καλὸ τουφέκι
 Καὶ χίλια ἄλλ' ἀστράφτουν τουφέκια φλογερά,
 Πῶς τῆς Τουρκίας τ' ἀσκέρι μὲ τῆς Ἑλλάδος μπλέκει
 Καὶ σφάζονται καὶ σφάζουν τὰ δύο στὰ γερά.

Πῶς μέσα στοῦ πολέμου τὴν τόση ἀνεμοζάλη
 Σοῦ σφίγγουν ἓνα ὀδοῦζι στὴν κεφαλὴ ζεστό
 Πῶς μένει αὐτὸ στὴ θέσι ποῦ ἦταν τὸ κεφάλι
 Καθὼς εἰς τὸ μπιλιάρδο ὅταν τραβᾷς κλαυστό.

Μοῦ φαίνεται καὶ σκλάβους πῶς πιάνομε ἀκόμα.
 Πῶς φεύγουν οἱ Τούρκοι στὴ νίκη μας δεῖλοι
 Πῶς ἀπὸ τὰ κορμιά τους στὴ γῆ ἀπλώθη στρώμα
 Κ' εἴμερς σ' αὐτὸ πατοῦμε καθὼς εἰς τὸ χαλί.

— Τώρα ἄς μετρηθοῦμε! κρᾶζει μοῦ φαίνεται ἓνας
 Μέσα στὸ στράτευμά μας λεβέντης γελαστός·
 Μετροῦν... ἂπ' τοὺς δικούς μας νεκρὸς δὲν εἶν' κανένας
 Ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἓνας δὲν ἔμεινε σωστός.

Ἐμπρός παιδιά! τῆς μάχης ἐσήμανεν ἡ ὥρα
 Στὸν ὄμο τὸ τουφέκι, στὸ χέρι τὸ σπαθί
 Καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καθεὶς ἄς πάρῃ φόρα
 Στὰ Γιάννενα στὸ Βῶλο πετώντας νὰ βρεθῇ.

De Cock.

οὐς εὐρίσκονται εἰς παρομοίαις ἐκστάσεσι. Ἐδουάρδου ἡ ἄρμονία ἐντὸς αὐτῆς ἄλλ' οὐχὶ ἡ σοφὰ ἐκείνη ἄρμονία, ἥτις ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸν καὶ ἀναγκάζει τὸν λαλοῦντα νὰ χαμηλώσῃ τὴν φωνήν, ἄλλ' ἡ ἄρμονία μετὰ τῆς χάριτος, καὶ τῆς κομψότητος, ἥτις ἐξεγείρει τὴν ἠδυπάθειαν. Τὰ διπλᾶ παραπετάσματα τῶν παραθύρων ἦταν πρὸς τὸ ἐξω μὲν μέρος ὑπὸ λεπτοῦ λευκοῦ μεταξίνου ὑφάσματος, τὸ ὅποιον ἐκόσμουσαν ὠραῖοι χρυσοὶ κροσσοί, τὸ δὲ ἐσωθεν ἐξ ὠραίου βαθέως ἐρυθροῦ κατηρέ, πολύτιμος τάπης ἐκάλυπτε τὸ σανίδωμα τῆς αἰθούσης ἔργον τοῦ Gobelins, ὅπου ἦτο ἡ ἱστορία τῆς Ἀθήδας καὶ τοῦ κύκνου. Ἐπὶ ὠραίων πλεκτῶν ἀνθοφόρων ἦσαν ὠραῖα εὐώδη ἄνθη καὶ πολύτιμοι καμέλια, ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο βάζα ἐκ ποσελάνης ἐκ τῶν ἐργοστασίων τοῦ Sèvres. Τὴν δὲ ἀνημμένην θερμάστραν ἐκάλυπτον ἄλλαι γάστραι μὲ ἄνθη. Δύο ἀνάκλιτρα ἐκαστέρωθεν τοῦ αὐτοῦ χρώματος καὶ ὑφάσματος μὲ τὰ ἐσωτερικά παραπετάσματα καὶ μὲ τὰς δύο περὶ τὴν στογγυλὴν τραπέζαν ἔδρας συνεπλήρουν τὸν στολισμὸν τῆς ἰδιαιτέρως ταύτης αἰθούσης.

Ἐκεῖ ἔμεινε ρεμβάζων ὁ Ἐδουάρδος ἐπὶ τῆς μιᾶς παρὰ τὴν τραπέζαν ἔδρας, ἕως οὗ μία θύρα ἠνοιχθῆ καὶ εἰσέλθῃ ἡ Κόμησσα.

Προσεποίηθη ὅτι ἦτο ἀτημέλητος ἀκόμη· καὶ ὅμως πόσον εἶχεν ἐπιτηδεύσει τὸ ἀτημέλητον ἐκεῖνο! Μόλις εἰ-

σῆλθε καὶ ἄρωμα γλυκὺ νέον διεχύθη εἰς τὴν αἰθουσαν· εἰς τὸν συρισμὸν τῆς μεταξίνης ἐσθῆτος ὁ Ἐδουάρδος ἐφρικίασεν. Ἀγνωστόν τι προαίσθημα εἶχε καταλάβει αὐτόν. Ἠγέρθη καὶ ἐχαιρέτισε τρέμων καὶ βλέπων τὸ ἔδαφος ὡσεὶ φοβούμενος μὴ διασταυρώσῃ τὰ βλέμματά του μὲ ἐκεῖνα τῆς Κομήσης. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ εἰσέλθῃ ἐπ' αὐτῆς κρύφιον βλέμμα, ὅπου λαμβάνουσα τῆς χειρὸς του μὲ καίουσας χεῖρας τὸν παρεκάλει νὰ καθῆσθαι.

Ἦτο ὑπὲρ ποτε ὠραία ἡ Κόμησσα Λανέσκη! Ἦρχισε νὰ προαισθάνηται ἀδυναμίαν καὶ νὰ φοβῆται διὰ τὸ μέλλον ὁ Ἐδουάρδος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν. Ἦτο ἔτοιμος νὰ ζητήσῃ συγγνώμην... εἶχε προσχεδιάσει τὴν δικαιολογίαν του καὶ ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ συνέλθῃ... νὰ προφέρῃ λέξιν μίαν.

Ἡ Κόμησσα Λανέσκη, ἥτις ἐμάντευε τὴν στενοχωρίαν του τῷ ἀπέτεινε πρώτη τὸν λόγον.

— Μαντεύετε ἴσως, κ. Ἐδουάρδε, τὴν αἰτίαν, δι' ἣν σας προσεκέλευσα. Ἡ ἐπιστολή, τὴν ὅποιαν μοι ἀπευθύνετε, ἦτο ἀληθῶς κολακευτικὴ δι' ἐμὲ, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ μάθω τὸ αἶτιον τῆς τοσοῦτον ἀποτόμου ἀναχωρήσεως, τὸ ὅποιον ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ μοι ἀπεκρύψατε.

Ὁ Ἐδουάρδος εἰσώπη· ἡ Κόμησσα ἐξηκολούθει.
 — Δύνασθε πρὸς ἐμὲ νὰ εἴπητε τὰ πάντα. Ἄ! ἐπέθύ-

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΔΟΙΠΟΡΟΥ. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.

Φίλιτατον Μὴ Χάνεσαι,

Ἄν σὲ ἀγαπῶ, εἶναι ἀδικον νὰ μὴν τὸ γνωρίζῃς. Εὐτυχῶς δὲν εἶται γυνή, δηλαδὴ λίθος, ὄνειρον, βλακεία χρυσαλλίς, γιάτσος. Εἶσαι προσφιλές οὐδέτερον· δὲν σε ἀσχολοῦμαι οὔτε ἡ κτηνωδία τοῦ ἄρρενος, οὔτε ἡ βλακεία τοῦ θήλεος· διότι βλέπεις ἐπιμένω ὅτι τὸ θῆλυ εἶναι βλακώδες· ὅπως νὰ τὸ πάρῃς, εἴτε ἐν τῇ ποιήσει, εἴτε ἐν τῇ πραγματικότητι, τὸ προσὸν αὐτὸ θὰ τὸ εὐρῆς θηλάζον ὄλον του τὸ ἔν, πιπιλίζον αὐτὸ ὡς λαίμαργον νεογνὸν τὸν μαστὸν τῆς τροφοῦ του· εἶναι ὡς ποτήριον liqueur τὸ ὅποιον ἐξεχείλισεν· ὅθεν δῆποτε καὶ ἂν τὸ πιᾶσῃς, οἱ δάκτυλοί σου θὰ προσκολληθῶσιν εἰς τὴν γλοιώδη οὐσίαν του, ὡς οἱ μωρότατοι ὀφθαλμοὶ μας προσκολλῶνται εἰς πᾶσαν γυναικεῖαν μορφήν, ἥτις ὑπερέβη τὰ ὅρια τοῦ ἀσχήμου.

Ἄν σε ἐνθυμοῦμαι· ἀλλὰ θὰ εἶναι πολὺ ἀδικον, ἂν καὶ πρὸς στιγμήν πιστεύσῃς ὅτι ὁ ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης χωρισμὸς—μολονότι καὶ τὴν κοίτην καὶ τὴν τραπέζαν εἰς σὲ τὴν ὀφείλω—θὰ σὲ ἐξήλειφεν ἀπὸ τῆς μνήμης μου, ὡς νὰ ἦσο πράξις ἀριθμητικὴ ἢν ἄμα ἐκτελέσας σβύνει μετὰ πυρετώδους ταχύτητος ὁ μαθητὴς ἐπὶ τοῦ μαυροπίνακος.

Καὶ ἰδοὺ ἀπόδειξις ἀρσενικῆ ὅτι ἀπεφάσιστα νὰ μὴν κοιμηθῶ, διὰ νὰ σοῦ γράψω τὴν πρώτην μου ἀπὸ Πειραιῶς.

Νὰ μὴν κοιμηθῶ; Ἀλλὰ καὶ μποροῦσα; Εἰς Πειραιᾶ ζεῦρεις τὸ ξενοδοχεῖα εἰς ἃ δύνασαι νὰ ἐμπιστευθῆς τὸ σαρκίον σου εἶναι δύο: τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Πετροπόλεως καὶ τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Σέρων.
 Τί νομίζετε ὅτι σοῦ ζητοῦν διὰ νὰ κοιμηθῆς ἀπὸ τῆς

12ης μέχρι τῆς 4ης πρωϊνῆς ὥρας, ἐντὸς θερμῶν ὡς λουτρῶν δωμάτων, εἰς τὰ ὅποια ἀντὶ ἀέρος πνέει... δὲν πνέει τίποτε;

Δραχμαὶ πέντε!
 Ἀλλὰ μὴ νομίση; ὅτι εἶναι ἀδιάλλακτοι οἱ Διόσκουροι τοῦ Πειραιῶς ξενοδόχοι.

Εἰς τὸν πρῶτον μορφασμὸν τὸν ὅποιον θὰ διδῶν εἰς τὸ πρόσωπόν σας γραφέντα ὑπὸ τῶν πέντε δραχμῶν των, ὡς Ἑβραῖοι μεσοῖται σᾶς προτείνουν ἄλλην λύσιν τοῦ περὶ ὑπνοῦ ζητήματος.

- Ἄν θέλετε μισὴ κάμαρα, θὰ πληρώσετε τὰ μισά.
- Μισὴ κάμαρα; Δὲν καταλαμβάνω.
- Ὅα κοιμηθῆ δηλαδὴ καὶ ἄλλος μαζῇ σας.
- Καὶ ποιὸς παρακαλῶ;
- Ἐνας Ἀράπης.
- Τί εἶπατε;
- Ὡ! καθὼς πρέπει ἄνθρωπος. Νὰ καὶ ἡ βαλίτσα του.
- Τοῦ ὑπενθυμίσαμεν ὅτι πρὸ τινῶν μηνῶν ἐκοιμήθημεν εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον περιέχον δύο κλῖνας κ' ἐπληρώσαμεν δύομισισ φράγκα.
- Ναί, μὰ κοιμηθήκατε σ' τὸ ἓνα τὸ κρεββάτι.
- Τί διάβολο! δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ σὲ δύο· δὲν εἶμαι Ἑρακλῆς.

Βλέπεις ὅτι ἓνας Πειραιῶς, ἐμπορικώτατος, βιομηχανικώτατος, ἀγγλικώτατος, μαγγεστρικώτατος, δὲν δύναται νὰ σὲ κοιμήσῃ μὲ τρία φράγκα, τὴν τιμὴν ἣν πληροῦναι ἐν Ἀθήναις δι' ὑπνον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ἢ τῶν Ξερῶν.

Ἀλλὰ τί παράξενον, ὅταν οἱ ξενοδόχοι κύριον ἔργον ἔχουν τὸ χαρτοπαικτεῖν καὶ ἄκυρον τὸ ξενοδοχεῖν! Δὲν εἶναι ἐξευτελιστικὸν νὰ σοῦ πάρουν τρία φράγκα ἐντὸς τεσσάρων ὥρων ἐνῶ κοιμᾶσαι, ἐνῶ μποροῦν νὰ σὲ γδύσουν ἐντὸς τεσσάρων λεπτῶν ἂν ἦσαι ἔξυπνος;

— Πῶς... Κυρία!—Ἀλλὰ τότε...

Ἡ Κόμησσα ἠγέρθη ἔστρεψε τὸ κλειθρον τῆς θύρας καὶ ἐπέστρεψεν. Ὁ Ἐδουάρδος ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐάν σᾶς ἐξωμολογούμην τὰ πάντα ἠθέλατε μὲ πληρώσει διὰ τοῦ νομίσματος τῆς ἐχευμυθίας;

— Σᾶς τὸ ὀμνύω—ἀπήντησεν ὁ Ἐδουάρδος ἐγερθεὶς, ἐνῶ ἡ Κόμησσα ἀτάραχος ἐξηκολούθησεν.

— Ἐχετε τὴν δύναμιν νὰ ἀψέψετε τὸ μυστικόν μου καὶ ἂν ἐκ τῆς σιωπῆς σας ταύτης ἐπρόκειτο νὰ ζημιωθῆτε καὶ θέλετε ἐπίσης σεβασθῆ τὴν Ἀυρηλίαν ὡς τὴν Κόμησσαν Λανέσκη;

— Ἐχετε τὸν λόγον μου, Κυρία. Οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶσθε, τὸ μυστικόν σας θὰ ἦναι δι' ἐμὲ ἱερόν.

— Σᾶς εἶπον ὅτι ὀνομάζομαι Λανέσκη, σᾶς εἶπον ὅτι εἶμαι πρὸς μητρὸς συγγενὴς τοῦ Κόμητος τοῦ Σαιν-Μὼρ, ὅτι...

Ἄ! Ἐδουάρδε ὄλα αὐτὰ εἶναι ψεῦδη καὶ ἡ γυνή, τὴν ὅποιαν ἔχετε ἐνώπιόν σας εἶναι τὸ θῆμα μόνον τοῦ Ἀμεδαίου, ἡ ἀτυχὴς εὐνοουμένη.

Καὶ λέγουσα ταῦτα κατελήφθη ἀληθῶς ὑπὸ τῶν ἰαγμῶν καὶ δακρῶν καὶ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της. Ὁ Ἐδουάρδος ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ παρετήρει τεθλιμμένος τοὺς ὠραίους ἐκείνους ὀφθαλμούς ἀφ' ὧν ἔβρεον μαργαρίται.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ἐένος.

"Έχω την φήμην σπατάλου — ή σπατάλη μου ομοιάζει τρικυμίας εντός ποτηρίου ύδατος — και έν τούτοις είμαι ολίγον "Άγγλος ή "Αμερικανός. Είμαι οπαδός του περί την πεντάραη άγώνος, όταν τοιοῦτος άγών συμπίπτη με τόν περί τό δίκαιον άγώνα, τόν όποιον μετά τόσης δυνάμει περιέγραψεν ό συγγραφέυς του *Πνεύματος του 'Ρωμαϊκού Δικαίου* κ. Γέριγκ.

Και επειδή εις την προκειμένην περίπτωση επρόκειτο περί πεντόδραχμον άγών έπρωτίμησα την παννυχίδα από την *πανοιχίδα* του βαλαντίου μου.

Αισθάνομαι έν γένει ευχαρίστησιν όταν έν τή μετά τής άπληστίας πάλη εξέρχωμαι νικητής.

Ποσάκις εις την καθημερινήν υπό των 'Αθηναίων 'Εστιατόρων λήστευσίν μου έπεθύμουν να έχω την έπ' άσिति δύναμιν του 'Αμερικανού Τάννερ και έρωτώμενος την 39ην τής νηστείας μου ήμέραν υπό των ξενοδόχων :

- Πώς περνά ;
- Νή άπαντώ υπερηφάνως ;
- Περίφημα !

Ποίαν δε έκδικήσιν θα έλάμβανα εάν άρχιτανεριστής γενόμενος και πλήθη υπό την σημαίαν μου προσηλυτίζων ήνάγκασον όλους τούς "Ελληνας μαγειρούς εις καταναγκαστικόν δι' άσितिς θάνατον έως ότου συνθηκολογήσουν εις σάγοντες υγείαν εις τά μαγειρεία των και τιμήν εις τούς λογαριασμούς των.

**

Κάτωθεν των παραθύρων των δύο ξενοδοχείων έκτείνεται σκοτεινή, ως ό εγκέφαλος του Δημάρχου Πειραιώς, ή Πλατεία του 'Απόλλωνος. Μόλις θα την εφώτιζον εκατόν φανοί' αλλά οι τέσσαρες ή πέντε του δημάρχου υπεραρκοῦσι πρός σκοτισμόν τής. 'Ακάθαρτος άδενδρος, σκυθρωπή, ως πάν όστι είναι υπήκοον 'Ρωμηού δημοτικού άρχοντος.

Εις μίαν εκ των όχθών τής τά παρόδια ταβερνοειδή μαγειρεία έχουν εστημένας τραπέζας, ως εκλαμβάνεις ως ανηκούσας εις καφενεία. 'Εντεῦθεν ό εξής μετά του υπηρέτου διάλογος :

- Μίαν λεμονάδαν !
- Δέν έχομεν.
- 'Ενα καφέν.
- Δέν έχομεν.
- 'Ενα λουκουμί.
- Δέν έχομεν.
- Μά τί λοιπόν έχετε ;
- 'Ρετσινάτο θέλετε ή μαῦρο ;

Συμπλεγμάτα τινα ανθρώπων χύνουσιν ολίγην εις την έρμηον ζωνήν.

Τό έν εξ αυτών διασκεδάζει με ένα εκ των τρελλών του Πειραιώς τόν Μανώλην.

'Ο Μανώλης είναι ό Πουλτσινέλλος ή ό Πιερόου μεγάλου μέρους των Πειραιωτών, διά να μήν ειπωμεν ή "Οπερα ή τό Μπαλλέτο αυτών.

'Απόψε του έχουν πάρει τό καπέλλο, προκαλοῦντες εξάψεις, αίτινες είναι τά ωραιότερα σκηνακά του Μανώλη.

Συλλαμβάνομεν μίαν ευφυήν του.

— Σήμερα, λέγει μου εκλεψες τό καπέλλο' αύριο θα μου κλέψης την γυναϊκά μου.

Και ό Μανώλης είνε άγαμος. Μόλις είναι είκοσιπενταετής.

'Ενοήσατε ότι ό Μανώλης είναι ευφύστερος και γνωστικώτερος από όλους τούς εκλαμβάνοντας αυτόν ως τρελλόν Πειραιώτα.

**

Τό άλλο σύμπλεγμα είναι φιλολογικώτερον.

'Ακούω λίγα περί θεάτρου συγκεχυμένα. Μόλις ξεδιαλίξω τό εξής, όπερ επαναλαμβάνετο τουλάχιστον τετράκις, ένφ ό ρητινίτης έβρεσε εις τόν κριτικόν του όμιλοῦντος λάρυγγα :

— 'Ο 'Αγαμέμνων. 'Ο 'Ορέστης. "Άγχιος, ξεσχισμένοι! Τό ελληνικό τό θέατρο! Δέν υπάρχει άλλο σ' τόν κόσμον.

Μετά τό θέατρον, ό λόγος τρέπεται εις τό περί άγωγής θέμα.

'Ο αυτός όστις ώμίλει περί θεάτρου δογματίζει και περί άνατροφής.

— 'Ανατροφή, λέγει είναι πειθαρχία. 'Εγώ τά παιδιά μου ούτε καφέ τά κερνώ. "Ας πᾶν να τόν πιούμε έξω.

**

"Ηρχισα να αισθάνομαι ότι ψυχρά βέυματα' άέρος ήπλοναν επί των νώτων μου τό άλλόκοτον αυτόν παρνετσοῦ' άμέσως τήν όμπρέλλαν και τήν βάδον μου έν τή μιᾶ χειρὶ και εις τήν άλλην τήν μικράν μου βαλίτσαν και τό μαζεύω διά του Τσελέπη.

Τό *καφεγείον* Τσελέπη είναι τό μόνον ευρωπαϊκόν σημεϊον όπερ έχει να δείξη ό μακρός όριζών 'Αθηναῶν και Πειραιώς. Είναι ανοικτόν δι' όλης τής νυκτός. Κατάφωτον δι' όλης τής νυκτός. Περιποιητικόν δι' όλης τής νυκτός.

'Εάν τό έπεσκεφήη ποτε ό Γενίταρος Καφετζής τής Πλατείας Συντάγματος βεβαίως θα εἶπε καθ' έαυτόν, άποπτύων τοιοῦτον συνάδελφον :

- Αυτός ό καφετζής πρέπει να είναι άνθρωπος !
- 'Η άγρυπνία μόνον ζαλίζει κάποτε τούς υπηρέτας του. Διά τουτο διατάσσων :
- 'Ενα μέτριον και βαρύν καφέν.
- 'Ακούεις τήν έβρίνον φωνήν του να ψαλμωδῇ.
- 'Ενα πολλά γλυκύν και βραστόν !

**

Τήν προσοχήν μου εφελκεί όμάς έν κεφίω λεμβούχων και εκ τής ομάδος αυτής εις μικρόσωμος, με πλατύγυρον εκ ψάθας πῖλον επί κεφαλής, βαθέος κυανοῦ κοντήν άναξυρίδα και άχειριδωτον γελέκιον, ήνεωγμένας έχον και τάς δύο πύλας του έμπροσθεν, και άποκαλύπτων οὔτω λίαν εύρείας αύλης λάσια στήθη.

'Ο άνθρωπος αυτός χορεύει ιδιοτροπώτατα. Δέν χορεύει ως έν όλον, άλλ' ως όλον μερών. Τά πλείω των μελών του άποτελοῦσιν άλλόκοτον χορευτικόν όμοσπονδίαν. Τό άνω μέρος του σώματός του χορεύει ανεξαρτήτως του κάτω μέρους. Τό άνω μέρος λαμβάνει επίκουρον τήν μιμικήν, τό κάτω τήν γυμναστικήν. "Εν σπουδαίον καντόνι τής Κάτω 'Ομοσπονδίας έδούπει βαρύν επί του πατώματος, ένφ χείρες, κεφαλή, μέση, νώτα, στέρνον εφαινετο όργιάζοντα από γελώσας κινήσεις. Τί θα ελέγατε, αν ήκούετε ότι ή χειρ του ανθρώπου αυτού επήρκει όπως μόνη συγκροτή χορόν μιμικώτατον, εξ εκείνων οὔς περιγράφει ό Λουκιανός εις τάς Εικόνας του ; 'Η χειρ εκείνη δέν εφαινετο συγκεκολλημένη επ' ώμου αλλά παρίστατο ως αυτοκίνητον νευρόσπαστον του Περικλέτου, σατυρικώτερον, μεγαλοφυέστερον. Τί θα ελέγατε εάν σᾶς ελέγομεν ότι ό ποιός του νάνου αυτού ώρχεϊτο ελαφρότερος—όχι βέβαια και χαριέστερον—του ποδός τής Ασσάλ εις τόν *Μικρόν Δούκα*.

'Ενώτε ήχορεύε μόνον τόν του σκέλος' έπειτα τό άλλο' ότε τό άνω ήμισύ του' ότε τό κάτω ήμισύ του' και άλλοτε όλον

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Και πάλιν οι *Πειραταί* έσύναξαν κόσμον εις τόν 'Ορφέα. "Εως τώρα εγνωρίζαμεν ότι οι πειραταί τρομάζουν τόν κόσμον, οι *Πειραταί* όμως του φίλου κυρίου 'Αλεξάνδρου "Αλφα Λεονάρδου συνάζουν τόν κόσμον.

Είνε τετάρτη παράστασις κατά τό πρόγραμμα του θιάσου.

Είνε πρώτη κατά τό ιδικόν μας.

Οι *Πειραταί* την κυριακήν πρώτην φοράν παρεστάθησαν με τόσην όρεξιν, με τόσην χάριν.

'Ο Σπούρος ήτο εκείνο τό βράδυ εις τό Μεξικόν τής τέχνης του.

'Ο Νιόνιος έλάμβανε πόζαις που άμφιβάλλομεν αν ό 'Ανδρέας θα ήμπορούσε να τόν μιμηθῇ.

— "Αμ ό Ζουανές ;

'Ο Ζουανές, παιδί μου, ήταν *Πειρατής* πρώτης. Και ό Θεωδώρακης άρχισε να γίνεται και αυτός άνθρωπος πλέον. Τουλάχιστον εκείνο τό βράδυ ήτο ήθοποιός.

**

'Ο 'Ριβέϊρος όμως εις τήν τετάρτην πράξιν έθαυμάσθη πολύ. 'Ο σπασμωδικός του γέλως ήτο πολύ επιτυχημένος και έμαρτύρει τέχνην άρκετήν εκτός αν υποθεσωμεν ότι ήμποτίλια ήτον γεμάτη από σωστά κρασί.

**

— "Ε! άρκει διά τούς ήθοποιούς.

**

Τό δράμα τουτο κατήντησε δημοτικόν πλέον. Οι από του ντουβαρίου μετ' ευδαιμονίας κρεμάμενοι πόδες τό έμαθαν ίπόζω. Φαντασθήτε ότι προλαμβάνουσι τούς ήθοποιούς.

'Εν τή σκηνή καθ' ήν πρόκειται να δεθώσιν ό Θεόδωρος και ό 'Αμερικανός, λέγει ό Θεόδωρος :

— Τί ευτύχημα, κύριε 'Αμερικανέ.

Προλαμβάνει δε τό ντουβαρί :

— Θα φάτε δέσιμο που θα σᾶς πάρη ό διάλογος.

**

"Εχομεν και διάλογον ιδιαίτερον επί σκηνής, τόν όποιον ό φιλόμουσος μεταφραστής παρέλειψεν.

'Ο Ζουανές λέγει έν τινι σκηνή :

— 'Αρχηγέ ό ήλιος έδυσεν.

'Αλλ' ό υποβουλεύς μη άκούσας τήν ρήσιν επαναλαμβάνει με φωνήν ήθοποιού.

— 'Αρχηγέ ό ήλιος έδυσε.

Και πάλιν επαναλαμβάνει βλέπων τόν Ζουανές σιωπώντα :

— Ζουανές, άρχηγέ, ό ήλιος έδυσε.

Τότε ό 'Ανδρέας υποκρινόμενος τόν Νιόνιον διευθυντήν του θιάσου λέγει επιτακτικώς πρός τόν υποβολέα :

— Τό ειπε, τό ειπε.

**

"Ετερος παραλειφθείς διάλογος :

'Ανδρέας. Πρέπει να γνωρίζης ότι ή βολή του 'Ανδρέα δέν πηγαίνει ποτε εις τά χαμένα.

Μαξιλαροπούλης. 'Ορατα μαξιλαράκια.

**

έκεινο τό βαρύν σώμα έστρέφετο περί τόν ένα πόδα ως περί άξονα δίκην παιδικού σβούρου.

'Αποσπάσατε τόν άνθρωπον αυτόν από τής θαλάσσης και των κυμάτων, αποδώσατέ τον εις τήν σκηνήν και θα πλουτίσητε τήν χορογραφίαν δι' ενός αντιπροσώπου άξιου να βασιτάση επί των ώμων του όλην ώραίαν τέχνην.

'Ο άνθρωπος αυτός είχε φαίνεται συναίσθησιν ιδιάζουσαν του έαυτου του. Τραυλιζων εκ μέθης και με κρανιδιώτικην προφοράν έλεγεν εις ένα των συντρόφων του :

— Γύρισε όλο τόν κόσμο, αν βρῆς σᾶν κ' έμένα άνθρωπο, κρέμασε με σ' τήν καρμανιόλα.

'Η όμάς των λεμβούχων έβουθίζετο, ως σώμα όπερ βαθμηδόν καταβρέχεται και καταδύει, εις τό οινόπνευμα και τήν μέθην.

Τί άπαισία ίεραρχία, ή μετ' ευλαθείας διέρχονται' όλας τάς βαθμίδας, ως να ήσαν Δεληγιάννηδες ή Κουμουνοῦροι οὔτινες από γραφίσκων και δικολαβίσκων ανεβρίχθησαν τόν μέγαν ιστόν του πρωθυπουργού ή του ύπουργού!

"Ηρχισαν από βαρκής, Ξαν ήδη ώραν μετά τό μεσονύκτιον, διήλθον τόν σταθμόν των πικρών και έλλιμενίσθησαν εις τήν άποτρόπαιον μεσοκυλάνδξαν.

Οι έργάται τής θαλάσσης μεταβαλλόμενοι εις έργάται του οινόπνευματος!

Τά άσματά των συνοδεύοντο υπό κυτοπομουσικής επί των τραπέζων. Μοί ήρσεν ή λέξις, ήν γράφομεν κυρτήν εκ του διατίχου :

"Ελα έλα πέρδικά μου
 'Σ τ' άγκαλάκια τά δικά μου.

Και τό εξής τετράστιχον :

Τώρα πέντ' εξη μέρικς
 "Ενα 'Ρωμηόπουλο
 Τό νοῦ μου τόν επῆρε
 Τό καστανόπουλο.

**

"Ε! καλονυχτιζόμεθα ;

— 'Αφού τό θέλεις ;

— Λοιπόν, καληνύχτα, ή καλλιτέρα, καλημέρα, δότι τό ώρολόγιον σημαίνει τήν τετάρτην, έν φ' εξαθεν του Καφενειού βομβεί πολιτική λίμα, εξ ής έπίτρεψον ένα των δυνατών έχθρών τής να μη άκούση ούτε λέξιν.

Καλιθάν.

ΓΝΩΜΗ.

Κακώς, κάκιστα τό πολύκροτον εκείνο έπίγραμμα : 'Ενθέδε κείται Μόσχος, αν χρόνος οὔκ έκασε βούν γενέσθαι, άπεδόθη εις χείρα σχολαστικού, είνε άπεναντίας έργον ανθρώπου ευφμεστάτου δηλοῦντος ότι ό μακαρίτης Μόσχος δέν επρόφθασε να . . . νυμφευθῇ.

Πετεινός.

Δὲν ἤξεύρομεν εἰς τίνα ν' ἀποδώσωμεν τὴν δόξαν τῆς πειρατικῆς αὐτῆς συμμορίας, ἣτις τόσον καλὰ διασκεδάζει ἐπὶ τέλους τὸν κόσμον. Ἀπεδείχθη ὅτι τὸ δράμα τοῦτο εἶνε καταλληλότερον διὰ τὸ θέρος, τοῦλάχιστον πρὸ τοῦ Σεπτεμβρίου οἱ πειραταὶ θὰ μένωσιν ἀνενόητοι ὑπὸ τῶν βροχῶν τῆς οὐρανίας καταδιώξεως.

Ἀλλὰ εἶνε ὁμως καὶ ἐπὶ τῆς πλατείας κάτι πειραταί...! ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅπου πέσει 'ς τὰ μάτια των.

Πειραταὶ ποῦ τσακόνουν μὲ τὰ μάτια.

Καὶ κάμνεις νὰ ξεμπερδευθῆς καὶ πᾶς νὰ φύγῃς ἀπὸ 'δῶ, καὶ πᾶς νὰ φύγῃς ἀπὸ 'κει. Τίποτε. Εἶσαι μπερδευμένος μέσα 'ς τὸν ἴδιο πᾶγκο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

Τί μπερδευμένος! Εἶσαι δεμένος πειδ σφιγκτὰ ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα, δὲν ἔχεις δὲ καμμίαν ἐλπίδα νὰ ἔλθῃ κανεὶς μικρὸς ἄγγελος νὰ σὲ λύσῃ.

Τὸ μόνον εὐχάριστον εἶνε ὅτι τὸ δέσιμον αὐτὸ δὲν εἶνε δύσᾶρεστον. Θὰ ἦτο χαρὰ μου νὰ μένω αἰώνια δεμένος, αἰώνια μπερδευμένος μέσα 'σὲ δυὸ μάτια ποῦ φεγγοβολοῦν σὰν χίλια ἄστρα, ποῦ περιέχουν μέσα των ἓνα ὀλόκληρον κόσμον ἔρωτος καὶ ἀπολαύσεως, κόσμον ἀνευ ἐπιστρατεύσεως.

Τὰ ὁποῖα ὁμως δὲν θὰ ἦνε πάντοτε εἰς τὸν Ὀρφέα, φεῦ! Μετ' ὀλίγον τὰ μάτια θὰ φύγουν. Διότι αὐτὰ τὰ μάτια εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μάτια ποῦ φεύγουν, φεύγουν.

'Βδῶ ἐχρειάζετο ἓνας κυνηγὸς Ἀνδρέας καὶ τότε, ὦ μαῦρα μάτια, ποῦ θὰ μοῦ πηγαίνατε;

Θὰ φύγῃς, φεύγεις, μοῦ εἶπαν, μὴ,
μὴ φύγῃς κόρη. Βιδε μὴ,
πάρε κ' ἐμὲ μαζί σου
'ς τὸ εὐμορφο νησί σου.
'Ἄν μ' ἐπαιρνες ἄχ! τί χαρὰ!
πῶς θ' ἀναζοῦσα μιὰ φορὰ!

Θυμᾶσ' ἐκεῖνη τὴ βραδειὰ
ποῦ μ' ἐμπλεξες ἀπ' τὴν καρδιά
μὲ τὰ γλυκὰ σου μάτια,
δυὸ δίχτυα, δυὸ πλεμμάτια;
Μαζί σου ἀκόμα περπατῶ,
Μαζί σου, κόρη, ξαπετῶ.

Κι' ὅπου κι' ἂν πᾶς θάρθῶ μαζί,
Μαζί σου ἡ ψυχὴ μου ζῆ.
καὶ θᾶνε 'ς τὸ νησί σου
ζωὴ μου ἡ ζωὴ σου.
'Ἀλθθεια; Δὲν θὰ φύγῃς, εἶ;
κι' ἂν φύγῃς, πάρε μὲ καὶ μὲ.

Σφίγγξ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Mignonne

Les étoiles effarouchées
Viennent de s'envoler des cieux;
J'en sais deux qui sont cachées,
Mignonne, dans vos jolis yeux.

A l'ombre de vos cils soyeux
Et sous vos paupières penchées:
Attendez! — mes baisers joyeux
Les auront bientôt denichées!

Vous feignez de dormir encore
Eveillez-vous, mon doux trésor!
L'aube pleure sous les feuillées,

Le ciel désert est plein d'ennui.
— Ouvrez les yeux et rendez lui
Les deux étoiles envolées!

Armand Silvestre

ΛΥΡΙΟΝ! ΛΥΡΙΟΝ!

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ
Η ΚΥΡΙΑ ΛΑΣΣΑΛ

ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗΝ ΤΗΣ
ΘΑ ΠΑΡΑΣΤΑΘΗ

H

BABIOLLE

Τὰ εἰσατήρια θὰ καταστήσουν 3 φράγκα.

ΦΡΟΝΤΙΣΑΤΕ

ΣΗΜΕΡΟΝ! ΣΗΜΕΡΟΝ!

ΘΑΛΛΑΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἔπαινος τῶν Λουτρῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄνομά των. Ὅπως συμπεριλαμβάνει ὅλα τὰ θέλητρα τελείως καλονῆς, ὅταν . . . τὴν ὀνομάσῃς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

οὐδεμίαν ἀφορμὴν παρέχει εἰς παράπονον.
Δωμάτια καθαρὰ, Σινδόνια καθαρὰ, γλυκὸ νερὸ ἄφθονο.